

СТИВЪН КИНГ
„НЮ ЙОРК ТАЙМС“ СЪС
СПЕЦИАЛНО НАМАЛЕНИЕ

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

Тя е под душа, когато звънва телефонът, и въпреки че къщата е пълна с роднини (чува ги как говорят на долния етаж и започва да си мисли, че никога няма да си тръгнат), никой не вдига слушалката. Телефонният секретар също не се включи, макар че Джеймс го беше програмирал да се включва след петото позвъняване.

Ан се приближава до нощното шкафче, загърната в хавлия, а мокрите ѝ коси са полепнали неприятно по тила и голите ѝ рамене. Вдига слушалката, промърморва „ало“ и изведнъж той я назовава по име. Джеймс. Прекарали са заедно трийсет години и една дума ѝ е напълно достатъчна. Той ѝ казва „Ани“ като никой друг и винаги е било така.

В първия момент не може да говори и даже да диша. Тъкмо е издишала, когато чува гласа му, и има чувството, че дробовете ѝ са сплеснати като лист хартия. Когато повтаря името ѝ (с необичайна за него неувереност), силата напуска нозете ѝ. Те се превръщат в пясък и тя присяда на леглото, хавлията пада и все още влажният ѝ от банята задник намокря чаршафа под нея. Ако леглото не беше зад нея, щеше да седне направо на пода.

Зъбите ѝ изтракват и ритъмът на дишането ѝ се възстановява.

— Джеймс? *Къде си? Какво точно се случи?* — Ако това бе нормалният ѝ глас, навярно щеше да прозвучи леко заядливо, като майка, гълчаща непослушния си дванайсетгодишен хлапак, който отново е закъснял за вечеря, ала сега тонът ѝ наподобява изплашено блеене. Все пак роднините на долния етаж обсъждат подробностите по погребението му.

Джеймс се засмива и това я озадачава още повече.

— Добре, ще ти кажа — заявява той. — Не знам точно къде съм.

Първата мисъл в обърканото ѝ съзнание е, че е изпуснал самолета в Лондон, макар че ѝ се беше обадил от „Хийтроу“ преди полета. После ѝ хрумва нещо друго — въпреки че в „Таймс“ и по телевизията твърдяха, че никой не е оцелял, все пак един човек се бе спасил. Съпругът ѝ бе изпъзлял от пламтящите отломки на самолета (и от горящите етажи на жилищния блок, където се бе врязала машината; не забравяйте, че двайсет и четирима от загиналите са се намирили в сградата и броят им навярно щеше да се увеличи, докато светът се сблъска със следващата трагедия) и междуременно се бе скитал из Бруклин в състояние на шок.

— Джими, добре ли си? Имаш ли... имаш ли изгаряния? — Предположението, което я връхлита след въпроса, пада като тежка книга върху босия ѝ крак и тя заплаква. — В болница ли си?

— Успокой се — прошепва той и до болка познатата ѝ нежност, която струи от гласа му — както и до болка познатата думичка, отломка от семейния им живот, — я карат да заплаче още по-силно. — Успокой се, скъпа.

— Нищо не *разбирам!*

— Добре съм — казва той. — Като повечето от нас.

— Повечето? И *други* ли има?

— За разлика от пилота — добавя Джеймс, пренебрегвайки въпроса ѝ. — Той не е добре. Или май е вторият пилот. Не спира да крещи: „Падаме, нямаме никаква мощност, о, Господи!“ Както и: „Не съм виновен аз, дано не ме обвинят за станалото.“

По тялото ѝ пробягват вледеняващи тръпки.

— Кой се обажда всъщност? Защо ме плашиш? Изгубих мъжа си, копеле!

— Скъпа...

— Не ме наричай така! — От едната ѝ ноздра изскача прозрачен сопол. Тя го избърсва с опакото на дланта си и го захвърля встрани — нещо, което не е правила от детството си. — Чуй ме, господинчо, ей-сега ще набера „звездичка шейсет и девет“ и ченгетата ще дойдат да ти натупат задника... *твоя тъп, безчувствен задник...*

Замлъква, защото не е в състояние да продължи. Това е неговият глас. Не можеше да го отрече. И фактът, че докато телефонът звънеше, никой не го вдигна (и секретарят не се включи), загатваше, че обаждането бе предназначено именно за нея. И това „успокой се, скъпа“... досущ като в онази стара песен на Карл Пъркинс.

Той също мълчи, сякаш за да ѝ даде възможност да осмисли всичко това. Накрая, когато вече е готова да каже нещо, в слушалката се разнася монотонен сигнал: „*Бийп.*“

— Джеймс? *Джими*? Още ли си там?

— Да, но не мога да говоря дълго. Опитвах се да се свържа с теб, докато падахме, и предполагам, че това е единствената причина, поради която си говорим в момента. Другите също се опитваха — нали знаеш, че вече няма човек без мобилен телефон, но без особен успех.

— Отново онзи сигнал. — Само че сега батерията на телефона ми е на последни издихания.

— Джими, знаеше ли? — Тази мисъл беше най-ярката и в продължение на две безкрайни минути най-ужасното за нея беше, че може да е знаел. Другите хора си представяха обгорели тела, откъснати глави с озъбени гримаси и даже ловки мародери, прибиращи венчалните халки и диамантените обици на умрелите, ала онова, което лишаваше Ани Дрискол от сън, беше образът на Джими, който гледа през илюминатора на самолета как улиците, автомобилите и кафявите жилищни сгради на Бруклин се приближават с неумолима скорост. Кислородните маски се поклащат като трупове на дребни жълтеникави животинки, вратичките на багажните отделения зейват, вещите на пътниците се разпиляват на всички страни и нечия самобръсначка се търкаля бясно по наклонената пътека между седалките.

— Знаеше ли, че падате?

— Честно казано, не — отвръща той. — Отначало всичко изглеждаше нормално и продължи така почти до самия край, може би без последните трийсет секунди. Не мога да кажа със сигурност, понеже при подобни ситуации е трудно да се ориентираш във времето, както винаги съм смятал.

„При подобни ситуации.“ И още по-показателното: „Както винаги съм смятал.“ Сякаш е бил на борда на десетина разбили се боинг-767.

— Както и да е — продължава той, — звънях ти, за да ти кажа, че ще се прибера по-рано, така че да изриташ от леглото младежа от „Федерал Експрес“, преди да съм го заварил у дома.

Абсурдната ѝ връзка с куриер от „Федерал Експрес“ беше шега, с която се забавляваха от години. Тя отново заплаква. В следващия момент мобилният му телефон издава поредното си монотонно „бийп“, сякаш я смъмря за реакцията ѝ.

— Мисля, че умрях секунда или две преди телефонът да звънне за пръв път. Предполагам, че поради тази причина успях да се свържа с теб. Всеки момент обаче батерията ще ритне камбанката.

Той се засмива, сякаш е казал нещо смешно. А може би е точно така. Току-виж след време и тя успее да оцени този вид хумор. „Дай ми десетина години и готово“ — минава през ума ѝ.

После съпругът ѝ добавя с характерния си „мърморя си на глас“ тон, който тя познава толкова добре:

— Защо не заредих проклетата джаджа вчера вечерта? Просто забравих, затова. Излетя ми от главата.

Пауза. Продължителна пауза, несмущавана от досадния сигнал на изтощената батерия. Каква проява на милосърдие от нейна страна, мисли си тя.

— Наистина ли? Госпожа Кори каза, че тук времето тече различно. Някои от нас се съгласиха с нея, други — не. Аз бях от втората група, но както изглежда, май е била права.

— Игра ли хартс? — пита Ани. Има чувството, че се рее извън и малко над пълното си, мокро тяло на средна възраст, ала това не означава, че е забравила старите навици на Джими. По време на дългите полети той винаги играеше на карти. На крибидж или канаста, но най-много обичаше хартс.

— Играх — отговаря той и батерията отново напомня за себе си, сякаш в потвърждение на думите му.

— Джими... — Тя дълго се колебае, преди да зададе въпроса, съмнявайки се дали наистина се нуждае от тази информация, но в крайна сметка смело го изстрелва: — *Къде се намираш всъщност?*

— Прилича на нийоркската централна гара — гласи отговорът. — Само че е по-голямо. И няма толкова народ. Сякаш не е истинската гара, а само... хъм-м-м... декор за някоя суперпродукция. Разбираш ли какво имам предвид?

— Мисля, че... да.

— Наблизо определено няма никакви влакове... не се чуват и в далечината... но буквално е фрашкано с врати. О, и ескалатор има, обаче е повреден. Целият е в прах и някои стъпала липсват. — Той прави кратка пауза, след което заговаря по-тихо, сякаш се притеснява да не го подслушват. — Хората си тръгват. Някои се качват по ескалатора — видях ги с очите си, — но повечето минават през вратите. Предполагам, че скоро и аз ще трябва да си тръгна оттук. Най-малкото защото тук няма нищо за ядене. Видях един автомат за сладкиши, обаче не работи.

— Скъпи, ти... гладен ли си?

— Малко. Най-вече съм жаден. Бих убил някого за бутилка студена минерална вода.

Ани поглежда смутено към стъпалата си, по които все още има капчици вода. Представя си как той облизва тези капчици и се стряска от неочакваната сексуална възбуда.

— Иначе всичко с мен е наред — бърза да добави той. — Поне засега де. Но няма никакъв смисъл да оставам тук. Само дето...

— Какво? Какво, Джими?

— Не знам през коя врата да изляза.

Поредният звуков сигнал.

— Ще ми се да знам през коя мина госпожа Кори. Проклетите ми карти останаха у нея.

— Чувстваш ли се... — Тя изтрива лицето си с хавлията, с която се загърна след банята; тогава се чувстваше освежена, а сега е цялата в сълзи и сополи. — Страхуваш ли се?

— Дали ме е страх? — замисля се той. — Не. Просто съм леко разтревожен. И то най-вече заради вратата.

„Намери пътя към къщи — за малко да се изтръгне от устата й. — Избери правилната врата и намери пътя към къщи.“ Но дори и да успееше, дали наистина иска да го види? Ако се върне като призрак, добре, ала какво ще стане, ако отвори вратата на димящо овъглено същество с червени очи и остатъци от дънки (винаги пътуваше с дънки), разтопени на краката му? А до него стои госпожа Кори и държи препеченото му тесте карти в единствената си ръка?

Батерията отново напомня за себе си.

— Мисля, че вече няма нужда да ти казвам да внимаваш с младежа от „Федерал Експрес“ — казва съпругът й. — Ако действително го искаш, сега е изцяло твой.

Смехът й я изненадва.

— Онова, което искам да ти кажа, е, че те обичам...

— О, скъпи, и аз те обичам...

— ... и не разрешавай на хлапето на Маккормакови да чисти улиците тази есен. Момчето е трудолюбиво, обаче не е особено предпазливо и миналата година за малко да си строши врата. И престани да ходиш всяка неделя в пекарната. Там ще стане нещо, не знам точно какво, но със сигурност ще бъде в неделя. Тук времето наистина е доста шантаво.

Хлапето на Маккормакови, за което говореше, навярно беше синът на онзи човек, който се грижеше за къщата им във Вермонт...

само че нали я продадоха преди десет години? Сега момчето сигурно беше на двайсет. А пекарната? Вероятно говореше за „Золтанс“, но какво толкова можеше да се случи там...

Бийп.

— Предполагам, че много от хората тук са били на земята по време на сблъсъка. Това е много жестоко, понеже още не могат да проумеят как са попаднали на това място. И пилотът не спира да крещи... вторият пилот или какъвто е там... Мисля, че ще остане тук повечко време. В момента се мотае насам-натам и ми изглежда доста объркан.

Сигналите зачестяват.

— Трябва да тръгвам, Ани. Не мога да остана повече, а и всеки момент батерията ще издъхне окончателно — казва той с онзи самообвиняващ тон и тя не може да повярва, че никога вече няма да го чуе отново (макар че част от нея вече е приела жестоката истина). — Оказа се толкова лесно да се... е, както и да е. Обичам те, мила моя.

— Чакай! Не затваряй!

— Не мо...

— И аз те обичам! Не затваряй!

Ала него вече го няма и цари само черна тишина.

Тя остава да седи на леглото, притискайки занемелия телефон до ухото си още минута-две, преди да натисне бутона за прекъсване на връзката. На вече прекъснатата връзка. Когато най-накрая го прави, чува сигнала „свободно“ и решава да набере „звездичка шейсет и девет“.

Автоматичният глас я уведомява, че последното входящо обаждане е постъпило в девет сутринта. Тя прекрасно си го спомня — сестра ѝ Нел звънеше от Ню Мексико, за да ѝ съобщи, че полетът ѝ е отложен и ще пристигне най-рано вечерта. Каза ѝ и още нещо — да бъде силна.

Всичките им роднини, които живееха по-далеч, бяха пристигнали със самолети. Явно имаха чувството, че Джеймс е обрал лошия късмет на семейството по отношение на въздушните инциденти, и не се бояха, че ще повторят съдбата му.

Няма информация за други входящи обаждания в — тя поглежда часовника до леглото и вижда, че в момента е три и седемнайсет — три и десет същия следобед. Третият следобед, откакто е вдовица.

Някой похлопва на вратата и тя чува гласа на брат си:

— Ани? Ани?

— Обличам се! — извиква му. Гласът ѝ звучи така, сякаш е плакала, но за съжаление никой в тази къща няма да го сметне за странно. — Оставете ме на мира, става ли?

— Добре ли си? — пита той през вратата. — Стори ни се, че разговаряш с някого. Ели каза, че те чула да се обаждаш по телефона...

— Добре съм — отвърща тя и се избърсва отново с хавлията. — След малко ще сляза при вас.

— Добре. Не бързай. — Пауза. — Дошли сме тук заради теб. — И тя го чува как слиза по стълбите.

— Бийп — прошепва и закрива устата си с ръце, за да заглуши смеха си — емоция далеч по-сложна от мъката, която търси начин да се излее от нея. — Бийп, бийп. Бийп, бийп, бийп. — Тя се отпуска по гръб на леглото, като продължава да се смее и очите ѝ се пълнят със сълзи. Сълзите скоро преливат и се търкулват по страните ѝ в посока към ушите. — Бийп, мамка ти, бийп-бийп-бийп!

Прекарва така няколко минути, след което се облича и слиза на долния етаж при роднините, пристигнали, за да споделят скръбта ѝ. Онова, което изпитват те обаче, не може да се сравни с това, което чувства тя. Все пак той се обади на нея, а не на някого от тях. Обади се именно на нея. За добро или за зло, се обади точно на нея.

* * *

През тази есен, докато черните останки на жилищната сграда, в която се бе врязал самолетът, са изолирани от останалия свят с жълта полицейска лента (макар че някой явно бе успял да се промъкне, съдейки по надраскания със спрей надпис „ПРЕПЕЧЕНИ МРЪВКИ МОЛЯ ЗАПОВЯДАЙТЕ!“), Ани се пристрастява към виртуалното общуване и получава доста съобщения от кръга на познатите си. Едно от тях е изпратено от Гърт Фишър — библиотекарка в градската библиотека на Тилтън, Върмонт. Когато двамата с Джеймс прекарваха летните месеци там, Ани помагаше доброволно в библиотеката и въпреки че двете жени не бяха станали кой знае какви приятелки, Гърт я бе включила в седмичния си бюлетин с регионални известия.

Обикновено в него нямаше нищо интересно, но този път Ани попада на нещо сред сватбите, погребенията и благотворителните мероприятия, от което ѝ спира дъхът. Джейсън Маккормак, синът на стария Хюи Маккормак, е починал при нещастен случай в Деня на труда. Младежът паднал от покрива на една лятна вила, докато почиствал улиците ѝ, и си счупил врата.

„Момчето просто искаше да зарадва баща си, който, както навярно си спомняш, получи удар миналата година“ — ѝ бе написала Гърт, преди да се впусне в подробности около проливния дъжд, който се излял точно в деня на библиотечната разпродажба на открито и развалил настроението на всички присъстващи.

И въпреки че в трите страници с горещи новини не се споменава нищо по въпроса, Ани е почти сигурна, че младежът е паднал от покрива на някогашната им къща. Почти? Абсолютно е убедена в това.

* * *

Пет години след смъртта на мъжа си (и смъртта на Джейсън Маккормак) Ани се омъжва повторно. Установяват се в Бока Ратон, ала това не ѝ пречи да се връща често при старите си съседи. Крейг, новият ѝ съпруг, пътува до Ню Йорк на всеки три-четири месеца по работа и тя почти винаги го придружава, понеже все още има роднини в Бруклин и на Лонг Айлънд. Има чувството, че е длъжна да ги навестява. В същото време си ги обича с онази привързаност, характерна (както самата тя смята) само за хората на петдесет-шейсетгодишна възраст. Никога няма да забрави как се стекоха у тях след самолетната катастрофа и направиха всичко възможно, за да я утешат. Без тях едва ли щеше да се справи.

Всеки път, когато двамата с Крейг ходят до Ню Йорк, пътуват със самолет. Тя няма страх от полети, ала вече не стъпва в семейната пекарна на Золтанови в неделите, когато си е вкъщи. Дори невероятните им кифлички със стафиди, за които е сигурна, че се поднасят в преддверието на Рая, не са в състояние да я примамят там. Вместо това ходи във „Фрогърс“. Дори в момента е там и тъкмо си купува понички (само те стават за ядене), когато чува експлозията. Чува я с ужасяваща яснота, въпреки че „Золтанс“ се намира на

единайсет преки оттук. Изтичане на газ. Четири жертви, сред които и жената, която винаги опакова кифличките на Ани с думите: „Не ги отваряйте, докато не се приберете, за да се запазят пресни и мекички.“

Хората стоят на тротоарите, обърнати на изток към мястото на взрива, откъдето вече се издига дим, и засланят очите си с ръце заради яркото слънце. Ани тръгва бързо между тях, устремена в противоположната посока. Няма никакво желание да види димния стълб над любимата си пекарна; и бездруго нощем си мисли твърде много за Джеймс, особено когато не може да заспи. Прибира се и чува, че телефонът звъни. Или всички са отишли на уличната разпродажба на картини, нарисувани от децата от близкото училище, или никой не чува упоритото звънене. Освен нея, естествено. В момента, в който ключът ѝ се превърта в ключалката, телефонът престава да звъни.

Оказва се, че Сара, единствената ѝ неомъжена сестра, си е вкъщи, но няма смисъл да я пита защо не е вдигнала слушалката; Сара Берник, някогашната кралица на дискотеките, е надула в кухнята „Вилидж Пийпъл“ и танцува с почистващ препарат в ръка, досущ като мацка от телевизионна реклама. Не е чула и взрива в пекарната, макар че сградата се намира по-близо до „Золтанс“, отколкото до „Фрогърс“.

Ани проверява телефонния секретар, но в прозорчето „Получени съобщения“ мига голяма червена нула. Само по себе си това не означава нищо, много хора не обичат да оставят съобщения, но...

„Звездичка шейсет и девет“ я уведомява, че последното входящо обаждане е било в осем и четирийсет предната вечер. Тя го набира, надявайки се напук на всякаква логика, че някъде извън огромната зала, наподобяваща чакалнята на нийоркската централна гара, той е намерил място, където да зареди телефона си. Нищо чудно да си мисли, че е разговарял с нея едва вчера. Или преди десетина минути. „В нашия свят времето тече различно“ — беше ѝ казал Джеймс. Толкова често си е мечтала за това обаждане, че сякаш е заживяла в мечтата си, ала все още не е споделила с никого истината. Нито с Крейг, нито с майка си, която вече е на деветдесет и твърдо вярва в задгробния живот.

В кухнята „Вилидж Пийпъл“ пеят, че няма смисъл да се тъгува. Така си е, а и тя изобщо не тъгува. Ани притиска слушалката до ухото си и чува как набраният от нея номер дава сигнал „свободно“ веднъж, после втори път. Стои в дневната и пръстите на свободната ѝ ръка

докосват брошката над лявата ѝ гръд, сякаш по този начин може да успокои учестеното биене на сърцето ѝ. После сигналите секват и нечий записан глас ѝ предлага да си купи вестник „Ню Йорк Таймс“ със специално намаление — уникален шанс, който нямало да се повтори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.